

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1105

18.05.2024 (135)

Michael Kühnen

Den andre revolusjonen Bind II: Folkestaten

Del 2

Freden Nasjonaldiosialisme er fred!

Ingen andre begreper har blitt brukt av demokrater og bolsjevister i så stor grad som "fred" og "fredspolitik". Dette skyldes sannsynligvis at "korsfarerne for demokrati og humanitet", de allierte under andre verdenskrig og deres tyske tjenere, ikke engang i det hele tatt har lyktes i å skape en fredsordning og avslutte krigen mot Tyskland. Desto mer snakker de om det og prøver å bevise for Europas folk at det har vært fred i over tretti år.

Dette er galt, både moralsk og juridisk. Så lenge Europa og Tyskland - kontinentets hjerte - er splittet og priggitt fremmede herrer, kan man ikke snakke om fred.

Ikke bare det tyske folk, men alle Europas nasjoner er mer eller mindre avhengige av de to stormaktene og forhindret fra å forme sin egen fremtid i fri selvbestemmelse. Den forferdelige, blødende grensen midt i Tyskland og ranet av grenseområdene, som til sammen utgjør omtrent en fjerdedel av rikets territorium, er selvfølgelig enda mer smertefullt for Tyskland enn situasjonen for andre folk. Men vår sympati går først og fremst til dem som trues med nasjonal død - som de

baltiske folkene og den ukrainske nasjonen. Å snakke om fred her er hånlige kynisme, et slag i ansiktet på de undertrykte folkene i øst og vest.

Så lenge lov og frihet ikke er sikret for alle Europas nasjoner, lever vi i en etterkrigsorden som ikke går tilbake til en fredsavtale, men til våpenhvileavtalen fra 1945. Det er den tyske frihetsbevegelsens mål å etablere en sann fredsorden i Europa og dermed erstatte den uheldige etterkrigsordenen med en vestlig-etnisk nyorden i hele Europa!

Nasjonalsosialisme er fred!

Den moralske siden tilsvarer også den juridiske situasjonen:

I lys av den håpløse militære utviklingen la den tyske Wehrmacht ned våpnene 8. mai 1945. Denne kapitulasjonen gjaldt bare til krigens slutt og påvirket verken det stortyske rikets eksistens eller dets indre orden. Den av Føreren utnevnte rikspresidenten, storadmiral Dönitz, og hans regjering ble de facto anerkjent som herskere av de allierte: De allierte insisterte ikke på individuelle kapitulasjoner fra frontenhetene, men forhandlet om detaljene i den overordnede kapitulasjonen med Wehrmachts overkommando, som var underlagt riksregjeringen.

Resultatet av Wehrmachts betingelsesløse kapitulasjon var at de fire allierte seiersmaktene fullstendig okkuperte rikets territorium. Selv dette endret ikke den rettslige situasjonen for riket og dets regjering, som frem til dette tidspunktet fortsatt hadde omfattende kontroll og hvis beslutninger også ble utført av militære og administrative organer. Okkupasjonsregimet og den ulovlige arrestasjonen som fant sted noen uker senere, hindret bare riksregjeringen under storadmiral Dönitz i å utøve faktisk regjeringsvirksomhet.

Det er viktig å huske på at okkupasjonsmaktens maktovertakelse, delingen av riket, utskillelsen av Østmarka og andre grenseprovinser og den påfølgende etableringen av en demokratisk og en bolsjevikisk skyggeregjering i de respektive okkupasjonssonene, har mye med makt og tvang å gjøre, men lite med folkeretten og overhodet ingenting med et folks frihet til å forme sin egen indre orden.

Det uhørte røveriet med arrestasjonen av en legitim regjering og okkupasjonsmaktens vilkårlige maktovertakelse i et land som bare hadde overgitt seg militært, er ikke en rettighetsskapende handling, men et klart brudd på folkeretten. Det følger av dette:

"ALLE ETTERKRIGSTIDENS TYSKE REGJERINGER I BRD, DDR OG BR/ØSTERRIKE ER OG VAR ULOVLIGE! "

Den eneste legitime representanten for det stortyske riket er rikspresident Dönitz, som aldri gikk av og aldri anerkjente seierherrenes etterkrigsordning.

Det stortyske riket hvilte i hovedsak på tre pilarer:

DIE WEHRMACHT hadde kapitulert betingelsesløst i 1945. Et forsøk på å bryte denne våpenhvilen - for eksempel som en undergrunnsorganisasjon - ville være sjanseløst.

REIKSREGJERINGEN, som sentrum i statsorganismen, gikk etter Førerenes død over til storadmiral Dönitz. Sistnevnte er derfor fortsatt - inntil han går av eller dør - det stortyske rikets juridiske statsoverhode, men deltar av aldersmessige årsaker ikke lenger i den politiske kampen for Tyskland. Han protesterte imidlertid ikke da presidenten for den tyske riksdagen og lederen for "Freiheitsbewegung Deutsches Reich", kamerat Manfred Röder, overtok den statsrettslige representasjonen av riket. Bare fremtiden kan vise om dette var et fornuftig skritt.

NSDAP ble erklært som nasjonens eneste politiske vilje gjennom loven om enhet mellom parti og stat. Dermed er bevegelsen også i dag folkets og rikets uinnskrenkede og rettmessige talsmann.

Disse juridiske betraktningene har selvsagt bare begrenset verdi for den politiske kampen for et Stortyskland. Det er imidlertid nyttig å minne oss selv om hvor skjørt det folkerettslige grunnlaget for etterkrigstidens tyske okkupasjonsregimer i øst og vest er, og hvorfor vi kjemper mot okkupasjonsstatene.

Vi nasjonalsosialister krever slutten på etterkrigstiden!

Slutten på etterkrigstiden, altså helt konkret:

☐ Opphevelse av naziforbudet,

☐ Gjenopprettelse av det stortyske rikets handlekraft,

☐ som opphever den tyske nasjonens territoriale integritet og nasjonale suverenitet, og umiddelbar innledning av fredsforhandlinger med sikte på en felleseuropeisk fredsavtale som muliggjør en sikker og fri sameksistens mellom folkene og som ikke hindrer veien til den nødvendige, völkisch-rasemessige nyordningen.

Nasjonalsosialisme er fred!

Faktisk er den tyske frihetsbevegelsen den eneste politiske grupperingen i vårt land som mener alvor med slagordet "fredspolitik". Fredspolitik er forsøket på å

Inngåelsen av en fredsavtale har til formål å skape en ekte forsoning mellom de vestlige nasjonene på grunnlag av lov og frihet. Bare en slik fredspolitikkk vil gjøre slutt på den andre verdenskrigen mot Tyskland og gi oss visshet om at det aldri mer vil bli noen broderkrig i Europa.

Nasjonalsosialisme er fred!

Vi tar derfor forkynnerne av frasene om "demokrati" og "humanitet", de store "folkerettens riddere", på ordet. Vi appellerer til de tidligere fiendemaktene og deres kollaboratører: *"Anerkjenn den tyske frihetsbevegelsen som representant for den tyske nasjonen, og la oss slutte fred i lov og frihet! Det er ikke opp til oss nasjonalsosialister at Tyskland fortsatt er splittet og at Europa bare har opplevd en fred basert på vold og ikke en virkelig fred!"*

De nasjonale frihetskjemperne og folkene i Europa har lenge stått sammen. De sier: *"Aldri mer krig mellom de hvite folkene! Vi vil ha fred!"*

Hvis demokratene og bolsjevikene nekter å avstå fra etterkrigstidens voldsmetoder og respektere folkeretten, vil frihetskjemperne - Europas nasjonalsosialister, nasjonalsosialister og fascister - feie dem bort og skape fred mellom nasjonene!

Nasjonalsosialisme er fred!

Verdensmakt og verdenspolitikk

De voksende nasjonalistiske kreftene verden over er i ferd med å bryte opp den bipolare verdensordenen, delingen av jorden mellom supermaktene USA og Sovjetunionen. Nye maktblokker vokser frem, store nasjoner våkner - Kina, Arabia og Brasil er bare noen få eksempler. For oss har denne utviklingen tre fordeler:

Slutten på delingen av verden fører til en oppløsning av gamle maktblokker, og en allianse med nye verdensmakter øker sjansene for at en nøytral politikk for den "tredje vei" kan overvinne delingen av Tyskland og Europa.

De nye stormaktene tilhører ikke lenger seierherrene fra andre verdenskrig. De nærmer seg Tyskland på en upartisk og til dels vennligsinnet måte. Deres økende betydning slår mot makten til seiersmaktene USA og Sovjetunionen og løsner det kvelertaket de har holdt vårt folk i gjennom flere tiår. Seiersmaktene Storbritannia og Frankrike har allerede sunket tilbake i historiens mørke og vil ikke forhindre

Tysklands gjenfødelse.

De nye maktene, som for det meste definerer seg som alliansefrie, er mulige partnere i en nasjonalistisk verdensfront som må se seg selv som antidemokratisk, antikommunistisk og antisjonistisk. Et nasjonalsosialistisk Tyskland vil kunne passe meningsfullt inn i denne verdensfronten. Her ser vi grunnlaget for tysk verdenspolitikk.

At vi nevner navn på mulige allierte i denne sammenhengen, innebærer selvsagt ikke at vi foregriper den fremtidige tyske utenrikspolitikken, og heller ikke at vi påstår at disse statene i sin nåværende stats- og regjeringsform allerede er klare for en slik politikk. Det er noe annet som er avgjørende:

Den nasjonalsosialistiske folkestaten må vokse til å bli en ledende makt i de alliansefrie landene og delta i en nasjonalistisk verdensfront som vil feie bort etterkrigsordenen og kan betraktes som forløperen til et folkefellesskap basert på nasjonale og rasemessige grunnlag.

Dermed vil Tyskland igjen være med på å forme verdenspolitikken.

Tyskland er en verdensmakt som ikke tør å bruke sin betydelige makt til å fremme nasjonale interesser. Det vil vi endre på. Vi kan ikke vente på at andre makter skal handle på en måte som passer våre mål. Vi skal handle selv!

Levested

I det lange løp kan verdensmaktpolitikk bare føres av de statene som har tilstrekkelig livsrom til rådighet. Lebensraum betyr imidlertid ikke bare herredømme over et stort område, slik Mussolini mente, som i sin imperiale ambisjon "samlet ørkener" for Italia i Nord-Afrika og Abessinia. Lebensraum betyr snarere:

- Sikret næringsgrunnlag: En verdensmakt må kunne brødfø seg selv om nødvendig. Den må ikke utsette seg for faren for å bli rammet i livsnerven av en blokada. Hvor ødeleggende dette kan være, viser Ententens blokada av det tyske riket under første verdenskrig, som bidro sterkt til oppløsningen av hjemmefronten.
- Sikret råvarebase: Det som gjelder for mat, må i nesten enda større grad gjelde for råvareforsyningen. Også her må selvforsyning eller sikker tilgang til de viktigste råvarene være mulig, i hvert fall i overskuelig fremtid.

- Sikret befolkningsgrunnlag: En verdensmakt må også i dag ha en tilstrekkelig stor befolkning.

Den enorme strategiske knipetangsmanøveren på østfronten og Afrikafronten under andre verdenskrig, der Kaukasusarmeen og Afrikakorpset skulle ha møttes på tyrkisk jord, ville ha vært avgjørende for krigen. Men styrkene til en nasjon med 80 millioner innbyggere var ikke tilstrekkelige til dette, selv med den største anspenhet. Derfor forble Østfronten i Kaukasus og Afrikakorpset foran Egypt.

Så hvis Tyskland ønsker å avansere i verdensmaktens krets, må landet skaffe seg et herredømme som gjør det mulig for minst 100 millioner tyskere å bli selvforsynt med mat og råvarer.

Adolf Hitler hadde allerede tidlig innsett dette, og her ligger den avgjørende årsaken til at det stortyske rikets ekspansjon østover var uunngåelig. Det var ikke bare et fatalt "enten - eller" mellom det nasjonalsosialistiske verdensbildet og den bolsjevikiske ideologien, men også det verdenshistoriske valget mellom den tyske og den sovjetiske verdensmakten. At Sovjetunionen vokste til en verdensmakt og truer hele verdens frihet, er en konsekvens av Vestens kriminelle blindhet, som i sin dumme, antifascistiske villfarelse til og med allierte seg med bolsjevismen i stedet for å holde ryggen til oss.

Vi nasjonalsosialister i den nye generasjonen må trekke radikale konsekvenser av utfallet av denne kampen om verdensmakten:

Det britiske imperiets og USAs opptreden under andre verdenskrig viser oss at håpet om en antikommunistisk enhetsfront med de vestlige systemene er en fåfengt illusjon. Men det var nettopp denne illusjonen som lå til grunn for hele den nasjonalsosialistiske ekspansjonspolitikken østover, som ønsket å gjøre Sovjetunionen til "Tysk-India" og regnet med imperiets nøytralitet. Feilvurderingen av den britiske og amerikanske politikken mot Tyskland førte til to- og flerfrontskrigen, som sammen med sionistiske og reaksjonære frimureriske intriger var ansvarlig for vårt nederlag.

Svaret på dette kan i dag bare være en resolutt front mot Vestens systemer og forsoning og tett samarbeid mellom germanske og slaviske folk!

Nasjonalsosialismen tar avstand fra ideen om ekspansjon østover!

Våre territorielle krav i øst er begrenset til grensene fra 1.9.1939. Avståelsen fra østlig ekspansjon betyr naturligvis ikke at vi nå ønsker å erobre det nødvendige livsrommet i vest eller andre steder.

Snarere er tiden for voldelige erobringer og hvite borgerkriger like over som tiden for de store koloniimperiene. I beste fall gjenstår spørsmålet om de svarte afrikanske statene ikke i tilstrekkelig grad har vist at de ikke er i stand til å styre seg selv og oppnå uavhengighet. Men heller ikke i Afrika kan Tyskland lenger erobre et leveområde uten støtte fra enten Vesten eller Østen. Og selv da ville det kreve en kostbar marine, noe som ikke er i tysk interesse.

Å gi avkall på en verdensmaktposisjon ville være et svik mot Tysklands oppgave i verden og begynnelsen på slutten for den ariske rasen i Europa. Bare germanerne, den hvite rasens kjernefolk, hadde makt til å redde den hvite rasen, vinne rasekampen og skape en ny verdensorden. På den annen side har vi nasjonalsosialister ingen interesse av en ny broderkrig mellom de hvite nasjonene, noe som også ville koste vår rase dens siste maktposisjoner og utslette Tyskland fullstendig. Nå er imidlertid våre lovlige grenser, det stortyske riket av 1.9.1939, rett og slett ikke tilstrekkelig som livsrom for å sikre autarkiet til minst 100 millioner tyskere.

Vi anerkjenner derfor her en ny, selvstendig oppgave for den unge generasjonens nasjonalsosialisme, som, selv om den fortsetter å kjempe for et tilstrekkelig livsrom for tyskerne i samsvar med lovene for kampen for livet, åpenbart må gå nye veier.

Det livsrommet vi trenger, omfatter hele Middelhavsområdet, dvs. hele Europa, Tyrkia, Iran og hele Arabia - med andre ord et utvidet Imperium Romanum!

